

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w skardze opartej na klauzuli arbitrażowej, wnosi do Sądu o stwierdzenie, iż noty debetowe z dnia 25 września 2008 r., 26 marca 2009 r. i 26 maja 2009 r., na mocy których Komisja dochodzi, w następstwie sprawozdania OLAF, zwrotu zaliczek wypłaconych skarżącej, są niezgodne z postanowieniami umów IST-2001-35077 DIAS.NET i IST-1999-20896 MEDIS, zawartych w ramach szczegółowego programu określającego działania wspólnotowe w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie społeczeństwa informacyjnego (1998–2002). Tytułem zarzutu uzupełniającego strona skarżąca wnosi o wypłatę odszkodowania.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podważa ona wymagalność wiarygodności dochłodzonej przez Komisję oraz twierdzi, że całość zadeklarowanych przez nią kosztów winna zostać uznana za koszt kwalifikowane.

W ramach drugiego zarzutu, podnosi ona, że Komisja realizując umowę naruszyła obowiązek lojalnej współpracy i zasadę dobrej wiary w tym sensie, iż nie wykonała w sposób rzetelny swych zobowiązań umownych, w szczególności pozostawiając przez długi okres bez odpowiedzi przedstawioną przez stronę skarżącą propozycję działań uzupełniających i przystępując w niewłaściwy sposób do rozwiązania umowy MEDIS z powodu niedostatecznych wyników, podczas gdy okoliczności ta nie została nigdy przedtem podniesiona, i którą można, zdaniem skarżącej przypisać wyłącznie Komisji.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca powołuje nieproporcjonalny charakter kary pieniężnej zastosowanej przez Komisję, wobec rzekomego nieprzestrzegania przez skarżącą niektórych zobowiązań o charakterze księgowym, które nawet w przypadku ich udowodnienia nie rodzą, zgodnie z przepisami belgijskiego prawa administracyjnego i cywilnego, prawa do zwrotu niemalże całości uzgodnionych zaliczek. Skarżąca twierdzi w konsekwencji, że ma prawo do wynagrodzenia za świadczone usługi.

W ramach czwartego zarzutu strona skarżąca powołuje się na nieprzestrzeganie przez Komisję zasady dobrej administracji i prawa do przedstawienia swego stanowiska w ramach procedury sprawdzającej i audytu.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2009 r. — Cesea Group przeciwko OHIM — Mangini & C. (mangiami)

(Sprawa T-250/09)

(2009/C 193/49)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cesea Group Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: D. De Simone, avvocato, i D. Demarinis, avvocato, oraz J. Wrede, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mangini & C. Srl (Sestri Levante, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— Cesea Group Srl wnosi o stwierdzenie nieważności lub ewentualnie — zgodnie z tym, co przytoczono w ramach zarzutów skargi — o zmianę lub ograniczenie zakresu decyzji wydanej w dniu 20 kwietnia 2009 r. przez Drugą Izbę Odwoławczą OHIM, doręczoną w dniu 24 kwietnia 2009 r., w drodze której wydano rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania w sprawie R 982/2008-2 wniesionego przez spółkę Mangini & C. Srl w następstwie postępowania w sprawie unieważnienia 2063 C

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy zawierający wyraz „mangiami” (zgłoszenie nr 3 113 933) dla towarów należących do klas 29, 30 i 32

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Mangini & C. Srl

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: rejestracja słownego znaku towarowego „MANGINI” we Włoszech pod numerem 819 926 dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, włoski graficzny znak towarowy nr 668 388, który zawiera wyraz „Mangini”, dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, włoski graficzny znak towarowy nr 648 507, który zawiera wyraz „Mangini”, dla towarów należących do klasy 30, międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „MANGINI” nr 738 072 dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, słowne znaki towarowe „MANGINI”, które są powszechnie znane we Włoszech w rozumieniu art. 6bis konwencji paryskiej dla „wyrobów piekarniczych, słodczy, kawy, lodów i wyrobów cukierniczych, usług barowych, kawiarnianych i cateringu” oraz nazwa handlowa „MANGINI”, używana we Włoszech w ramach zwyczajnych praktyk handlowych dla „wyrobów piekarniczych, słodczy, kawy, lodów i wyrobów cukierniczych, usług barowych, kawiarnianych i cateringu”

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie zasady 40 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, ponieważ Izba Odwoławcza wydała rozstrzygnięcie w oparciu o analizę dokumentów, które nie zostały przedstawione Wydziałowi Unieważnień, mimo iż chodzi o dokumenty, które nie są dostępne i które nie zostały przedstawione w terminie wyznaczonym przez Wydział Unieważnień.

— Niezgodność z prawem unieważnienia, jeśli chodzi o towary należące do klasy 29, która nie jest objęta zakresem międzynarodowego znaku towarowego należącego do Mangini & C. Srl, i o towary należące do klasy 30, które nie są zbliżone do karmelków.

(¹) Dz.U. L 303, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2009 r. — Société des Pétroles Shell przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/09)

(2009/C 193/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société des Pétroles Shell (Colombes, Francja) (przedstawiciel: P. Hubert, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie całkowitej albo częściowej nieważności dorozumianej odpowiedzi odmownej udzielonej przez Komisję w dniu 9 maja 2009 r. w odpowiedzi na wniosek o udostępnienie dokumentów będących w posiadaniu Komisji (sygn. akt GESTDEM 372/2009) oraz wyciągnięcie wszelkich konsekwencji stąd wynikających w zakresie dostępu skarżącej spółki do dokumentów objętych wnioskiem;

— tytułem ewentualnym, w wypadku, gdyby Sąd uznał je za decyzję, stwierdzenie całkowitej albo częściowej nieważności pisma Sekretariatu Generalnego Komisji z dnia 7 maja 2009 r., w którym wskazano na niemożliwość rozpatrzenia wniosku o udostępnienie dokumentów Komisji (sygn. akt GESTDEM 372/2009) oraz wyciągnięcie wszelkich konsekwencji stąd wynikających w zakresie dostępu skarżącej spółki do dokumentów objętych wnioskiem;

— obciążenie Komisji w całości kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca spółka żąda stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji, na mocy której odmówiono skarżącej spółce udostępnienia dokumentów dotyczących dochodzenia w sprawie praktyk na rynku zaopatrzenia w paliwo lotnicze na Reunionie, które znajdowały się w posiadaniu Komisji lub też były przedmiotem wymiany pomiędzy Komisją a francuskim organem ochrony konkurencji, w szczególności na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003. Tytułem ewentualnym, w wypadku, gdyby Sąd uznał, iż stanowi ono wyraźną decyzję odmawiającą dostępu, skarżąca spółka domaga się stwierdzenia nieważności pisma Sekretariatu Generalnego, w którym stwierdzono, iż Komisja nie może ustosunkować się do złożonego przez skarżącego spółkę wniosku o udostępnienie dokumentów.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi takie same lub podobne zarzuty, jak te, które zostały podniesione w sprawie T-245/09 Shell Hellas przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2009 r. — Caixa Geral de Depósitos przeciwko OHIM — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona («la Caixa»)

(Sprawa T-255/09)

(2009/C 193/51)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Caixa Geral de Depósitos, SA (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci F. de la Rosa i M. Lobato García-Miján)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 24 marca 2009 r. na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;

— posiłkowo stwierdzenie wspomnianej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 24 marca 2009 r. na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;

— obciążenie OHIM i — w przypadku przystąpienia do postępowania — interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „la Caixa” (zgłoszenie nr 4 685 145) dla towarów i usług z klas 9, 16, 36, 38 i 45

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: CAIXA GERAL DE DEPÓSITOS

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Różne zarejestrowane w Portugalii słowne znaki towarowe zawierające przedrostek „caixa” (nr. 357 311, 261 198, 268 466, 302 708, 303 290, 325 155, 325 156, 325 224, 330 542 i 342 311) dla towarów i usług z klas 9, 16 i 36 oraz zarejestrowany w Portugalii graficzny znak towarowy (nr 357 310) zawierający wyraz „caixa” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 36